

▮ Szenderák Bence

Két utazás között

Nekem csak első alkalmaim vannak,
tejmeleg mind.

Nincs vakoldal

A sarokban megszűnik a zuhanás,
legalábbis nem érezzük a gravitációt,
mintha fejfel visszacsúsztunk volna
anyánk méhébe — sós öl az origó,
munka után ide tér vissza
a hullaszállító, a pizzafutár,
én is,
a rozsdáizunk miatt.
A síkok mögül nem bújhat elő
semmi, a maradék tér belátható,
bizonyos. Nincs vakoldal, váratlant
csak az ismerős okozhat. Eltévedés
ellen kötöttük e kompromisszumot,
úgyse lesz soha behatárolható a tudott.

▮ Polák Péter

indulni

mikor kinyitottam az ajtót, ott maradtak a
bűnök, mint a mindig átlépett rendetlenség.
könnyű elkezdeni a napot, ha be lehet csukni
az ajtókat, és cipő, kabát, sapka, csak a
buszhoz kell szaladni egy könyvvel. kerülni
a tekinteteket, és nagyot sóhajtani, mikor
a kanyarokban megdőlnék az emberek, és
csendben az ülések alá gurul egy vers.

gyónás

húsodban bűn van. a poklok
fölött lángolnak a próféták.
böjtödben halál. két vétek
között kifeszül a menny.

tetem

mondd, milyen leszel, amikor hajlasz, gömbölyödsz,
vagy szöges kanyarokká feszül a tested. milyen az,
mikor egymásba futnak az utcák, és csak kiterített
küklopsz a város, ha egész magasról nézzük. egy
háztetőre hasalva, kilesve az ereszről szalad végig
a bélrendszer, keringő fénycsíkoktól zubog a gyomor.
a horizonton elfogy, és torz anatómiájú lényként
folytatódik egy olyan helyen, ahol még sose jártam.

möbiusz

ponttá sűrűsödik benned a tér, de
egyenessé nyújtanak a gondolataim.
zsúfolt koordináta-rendszerben
pislogsz, érsz síkká. nem tudom, miért
látszol mégis foltozott gömbnek, ami
lebeg, aztán leesik, vagy elmerül.

hegek

néhány szép szó jelenthetne mást
is. miután elfogynak, nehéz göbökké
gyűlnek az érfalon, elfelednek,
mint preaprált végtagok a mozgást,
egy üres test, befejezetlen vázlat,
maszatos ívek között a fehér papír,
a köldökbe cseppenő formalin, egy
varrasodó bemetszés magánya.